

Володимиру Лазоренку

Соловки. Глушина. Древній храм на горі.
Одинока берізка під небом звелася.
Бурі плями темніють на білій корі,
І здається, що в них кров людська запеклася.

Стану, гляну навкруг — і зание душа,
Защемить, заболить, як роз'ятрена рана.
Я приїхав сюди по слідах Калниша,
А могили нема, тільки пам'ять туманна.

Біле море розмірено б'є береги,
Білі кості на сивий пісок перетліли.
І метуть, замітають поморські сніги
Все, що грізні віки по собі залишили.

Під снігами не вража покоїться рать,
Під снігами лежать без вини убієнні.
І розпачливі чайки тужливо ячать,
Поминаючи долі і душі хрещені.

Кладовище довкіл, хоч ніде ні хреста.
Обійди Соловки — не знайдеш обеліска...
І тріпоче на вітрі, як пам'ять свята,
Понад прахом полеглих скорботна берізка.